

HỒI THỨ MỘT TRĂM BA MƯƠI BA
GIẢ THÁI HẬU BẠI LỘ HÀNH TUNG

Vua Khang Hy nghe Vi Tiểu Bảo nói tới đây rất lấy làm hứng thú, liền phán hỏi:

- Gã đã là thủ hạ của cha con Ngô Tam Quế sao còn nói tốt cho người?

Vi Tiểu Bảo tâu:

- Sự thực cũng bởi Thánh thượng anh minh mà ra. Hôm ấy người nhà họ Mộc ở Vân Nam vào cung quấy rối định vu hãm Ngô Tam Quế. Ai cũng tin là sự thực, nhưng bị Thánh thượng khám phá âm mưu. Thánh thượng phái nô tài đến truyền dụ con trai Ngô Tam Quế, nhân thế mà gặp gã họ Dương. Gã quen nô tài từ bữa đó.

Vua Khang Hy gật đầu nói:

- Té ra là thế!

Lúc Vi Tiểu Bảo tiến cung, trong lòng đã nghĩ sẵn một thiên biện thuyết trường giang đại hải. Gã liền tâu:

- Gã họ Dương kia tên Dật Chi đã thuật lại cho ni cô nghe câu chuyện nhà họ Mộc. Gã bảo đức Hoàng thượng tuy còn nhỏ tuổi mà kiến thức đã hơn cả Nghiêu, Thuấn, Vũ, Thang. Thông minh trí tuệ của ngài đáng bậc thần tiên Bồ Tát giáng hạ phạm trần, ni cô bán tín bán nghi nên đối với nô tài chẳng coi là quan trọng nữa.

Gã dừng lại một chút rồi tiếp:

- Đêm hôm ấy, Dương Dật Chi nói chuyện với ni cô ở trong phòng. Nô tài giả vờ ngủ say, nhưng lắng tai nghe lén thì ra ni cô đến hành thích Thánh thượng quả đã nghe lời người ta sai khiến.

Vua Khang Hy hỏi:

- Có phải Ngô Tam Quế không?

Vi Tiểu Bảo đẩy vẻ kinh dị tâu:

- Té ra Thánh thượng biết cả rồi. Phải chăng Đa Long đã tau bày với Thánh thượng?

Vua Khang Hy đáp:

- Không phải đâu. Tên đầu mục đoàn vệ sĩ dưới trướng Ngô Tam Quế đã quen biết ni cô, lại ngấm ngấm thương nghị với mụ thì dĩ nhiên làm gì có chuyện tử tế?

Vì Tiểu Bảo vừa kinh ngạc vừa mừng thầm, quì mọp ngay xuống dập đầu tau:

- Muôn tau Thánh thượng! Nô tài được làm việc cho Thánh thượng trong lòng thật là vui sướng! Việc gì Thánh thượng cũng đoán trúng, không cần nô tài phải nói. Mọi sự của Thánh thượng cũng như của nô tài đều đại cát, vĩnh viễn không chịu thua kẻ khác.

Vua Khang Hy cười nói:

- Dứng dậy đi! Dứng dậy đi! Lần trước lên chùa Thanh Lương trên Ngũ Đài Sơn cũng gặp nguy hiểm đấy chứ? Nếu không có người liều mạng ra đứng chắn trước mình ta...

Nhà Vua nói tới đây, mặt rỗng nghiêm trang, nói tiếp:

- ...thì âm mưu của tên gian tặc đã thành sự rồi.

Nhà Vua nghĩ đến hôm ấy Bạch Y ni đánh một đòn như sấm nổ chớp nhoáng lại run sợ.

Vì Tiểu Bảo tau:

- Sự thực thì ni cô phóng chiêu kiếm đó, thân thủ mau lẹ của Thánh thượng dĩ nhiên sẽ sử chiêu "Cô vân xuất trục" để tránh khỏi. Tiếp theo Thánh thượng xoay tay phóng chưởng ra chiêu "Thái hồng từ thủy" đánh xuống vai mụ ác ni cô đó thì tất mụ phải xin đầu hàng không còn nghi ngờ gì nữa.

Gã thổ phào nói tiếp:

- Nhưng nô tài vì quá cẩn thận đâm ra hồ đồ, chỉ sợ mụ đã thương đến long thể, nên hốt hoảng xông vào ngăn chặn để chịu nhát kiếm thay cho Thánh thượng, thành ra công phu tuyệt hảo của Thánh thượng không có cơ hội để thi triển trước mặt bọn hoà thượng cho hiển oai phong. Thật là đáng tiếc!

Vua Khang Hy nổi lên tròng cười ha hả. Ngài tự biết nếu hôm đó không có Vi Tiểu Bảo đứng ra ngăn chặn, tất bị Bạch Y ni đâm chết rồi. Nhà Vua nghĩ đến tên thủ hạ hết lòng tận trung mà không nhận công như vậy thật là hiếm có, nên lấy làm vừa dạ.

Nhà Vua hớn hỏ cười nói:

- Người còn nhỏ tuổi đã làm quan lớn rồi. Chờ người thêm vài tuổi nữa, ta lại thăng quan cho.

Vi Tiểu Bảo lắc đầu tâu:

- Nô tài không mong muốn chức quan to mà chỉ cầu được làm việc cho Thánh thượng, không để ngài nổi nóng là đủ lấy làm mãn nguyện lắm rồi.

Vua Khang Hy vỗ vai gã nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Gã họ Dương còn nói những chuyện gì với ni cô?

Vi Tiểu Bảo tâu:

- Dương Dật Chi tiếp tục khuyên nhủ ni cô không ngót. Gã kể ra rất nhiều điểm hay của Hoàng thượng. Gã cũng nói là Ngô Tam Quế có ơn với thân phụ gã, nên gã có bốn phận phải bảo vệ cho hãn, nhưng hãn quyết tâm muốn làm Hoàng đế mà gây chuyện đại nghịch vô đạo. Như thế thì không được.

Vi Tiểu Bảo hăng đặng rồi nói tiếp:

- Dương Dật Chi rất lo sợ âm mưu sẽ bị bại lộ thì mọi người toàn gia tru lục. Mụ ni cô bảo cả nhà mụ bị bọn Thát Đát...

Gã biết lời liền đổi lại:

- Cả nhà mụ bị người Mãn Châu sát hại mà Ngô Tam Quế lại đối với mụ rất lịch sự. Ở dĩ mụ hành thích một là vì nể mặt Ngô Tam Quế, hai là để trả thù cho song thân. Mụ không sợ chuyện toàn gia tru lục.

Vua Khang Hy lẩm nhẩm gật đầu.

Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Dương Dật Chi liền trả lời mụ: Hoàng thượng rất nhân từ với trăm họ, nếu... nếu quả mụ hại được Hoàng thượng thì Ngô Tam Quế sẽ lên làm Hoàng

đế, dĩ nhiên gã được làm quan to đến chức đại tướng quân, nhưng bách tính trong thiên hạ sẽ cực kỳ khổ sở.

Vì Tiểu Bảo ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Mụ ni cô dường như đã mềm lòng. Mụ ngắm nghĩ hồi lâu rồi cho là Dương Dật Chi nói đúng. Mụ quyết không làm việc này nữa.

Vì Tiểu Bảo thở dài nói tiếp:

- Hai người thương nghị với nhau một lúc rồi đi đến kết luận: nếu Ngô Tam Quế còn phái người đi hành thích thì họ sẽ ngấm ngấm giết chết thích khách.

Vua Khang Hy cả mừng phán:

- Thế là hai người đó đã hiểu rõ đại nghĩa.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Nhưng theo lời Dương Dật Chi thì còn một việc không phải dễ dàng.

Vua Khang Hy hỏi:

- Lại còn điều chi cổ quái?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Vì hai người nói nhỏ quá, nô tài không hiểu rõ được, chỉ nghe mang máng Diên Bình quận vương... họ Trịnh ở Đài Loan gì gì... Dường như Ngô Tam Quế muốn cùng người họ Trịnh nào đó chia đôi thiên hạ.

Nhà Vua đứng dậy lớn tiếng:

- Té ra thằng cha đó ngấm ngấm cấu kết với tên phản tặc ở Đài Loan.

Vì Tiểu Bảo ra chiều tức giận hỏi:

- Con mẹ nó! Thằng cha họ Trịnh ở Đài Loan là quân chó đẻ nào vậy?

Vua Khang Hy đáp:

- Tên phản tặc họ Trịnh hùng cứ đảo Đài Loan, không chịu phục tùng vương hoá. Vì nơi đó là một hòn đảo ngoài biển khơi, nên trong lúc nhất thời chưa thể bình định ngay được.

Vì Tiểu Bảo làm như chợt tỉnh ngộ nói:

- Té ra là thế. Lúc đó nô tài càng căm hận, bụng bảo dạ: Giang sơn này của đức Hoàng thượng. Họ Trịnh, họ Ngô là cái con khỉ gì mà dám lớn mật tính việc chia thiên hạ của Hoàng thượng?

Gã nói tiếp:

- Họ Trịnh ở Đài Loan phái thẳng con thứ hai là Trịnh Khắc... Trịnh Khắc...

Vua Khang Hy ngắt lời:

- Là Trịnh Khắc Sảng.

Vi Tiểu Bảo tươi cười đáp:

- Phải rồi! Phải rồi! Hoàng thượng thánh minh, chẳng chuyện gì không biết.

Nhà Vua chỉ mỉm cười chứ không nói gì. Mấy năm nay ngài đã có ý định thu tóm đảo Đài Loan vào bản đồ cương thổ, nên từng phái người thám thính cho biết tình hình anh em, cha con họ Trịnh, cùng những chuyện quân chính, quân bị, thuyền bè ở miền duyên hải.

Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Trịnh Khắc Sảng gần đây mới đến Vân Nam bàn định kế hoạch cùng Ngô Tam Quế hơn nửa tháng rồi.

Vua Khang Hy dùng dùng nổi giận. Sắc mặt biến đổi, ngài hỏi:

- Có chuyện đó ư?

Nguyên Đài Loan và Vân Nam là những mối lo ngại rất lớn cho nhà Vua. Việc Trịnh Khắc Sảng đến Vân Nam bây giờ ngài mới biết.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Ở Đài Loan có một nhân vật võ công cao thâm đi theo Trịnh Khắc Sảng để bảo vệ cho gã ở dọc đường. Người đó họ Phùng, tên gọi Nhất kiếm xuất huyết gì gì đó.

Vua Khang Hy cải chính:

- Hắn là Nhất kiếm vô huyết Phùng Tích Phạm. Phùng Tích Phạm, Lưu Quốc Hiên và Trần Vĩnh Hoa ba người tự xưng là Đài Loan tam hổ.

Vì Tiểu Bảo nghe Hoàng thượng nhất đến tên sư phụ thì trong lòng không khỏi hồi hộp. Gã gượng cười nói:

- Phải rồi! Phải rồi! Đúng là Nhất kiếm vô huyết Phùng Tích Phạm.

Gã nói tiếp:

- Theo lời Dương Dật Chi thì trong ba con hổ ở Đài Loan có Trần Vĩnh Hoa là người tốt. Còn Phùng Tích Phạm và tên nữa là người bại hoại. Dương Dật Chi còn nói: Trần Vĩnh Hoa không dám làm việc phản bạn Hoàng thượng. Nhưng một mình y không địch nổi hai lão hổ kia.

Gã muốn nói tốt cho ba người là Cửu Nạn, Dương Dật Chi và Trần Cận Nam ở trước mặt Vua Khang Hy để phòng sau này ba người đó lỡ ra bị Thanh triều bắt sống còn có cơ cứu vãn được.

Vua Khang Hy lắc đầu hỏi:

- Cái đó chưa chắc. Phải chăng người bảo Phùng Tích Phạm cũng đến Vân Nam?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Đó là lời Dương Dật Chi nói với ni cô kia. Họ còn bảo: trên chốn giang hồ rất nhiều người đối nghịch với Ngô Tam Quế, nên mở sát quỷ đại hội ở phủ Hà Gian để thương nghị kế hoạch hạ sát họ Ngô, Trịnh Khắc Sảng và Phùng Tích Phạm trà trộn vào cuộc đại hội này để nghe tin tức và báo cho Ngô Tam Quế biết.

Gã dừng lại một chút rồi tiếp:

- Hai người nói mỗi lúc một nhỏ tiếng đi, dường như bàn định mưu sát Trịnh Khắc Sảng mà sợ không địch nổi Phùng Tích Phạm. Nô tài chú ý lắng tai nghe hồi lâu mà vẫn không sao hiểu được sự thật. Có điều họ tuyệt không dám động gì đến âm mưu hại Hoàng thượng, nên nô tài cũng không cần nghe nữa, rồi sau ngủ đi lúc nào không biết.

Gã lại kể tiếp:

- Vào khoảng nửa đêm, Dương Dật Chi lén lút kêu nô tài tỉnh dậy, rồi giải khai huyết đạo cho. Gã còn bảo ni cô đang ngồi luyện công và xúi nô tài đi cho êm thắm.

Vua Khang Hy gật đầu nói:

- Như vậy là họ Dương còn có lương tâm.

Vĩ Tiểu Bảo thừa cơ nói ngay:

- Đúng thế! Sau này Hoàng thượng tru lục Ngô Tam Quế, xin lượng thánh bao dung cho Dương Dật Chi.

Vua Khang Hy đáp:

- Nếu gã lập nên công trạng thì chẳng những ta tha mạng mà còn phong thưởng cho gã nữa.

Nhà Vua lại hỏi:

- Trong cuộc sai quỉ đại hội, người còn nghe được tin tức gì nữa không?

Vĩ Tiểu Bảo đáp:

- Bọn họ bàn định mỗi tỉnh bầu một minh chủ. Trịnh Khắc Sảng làm minh chủ tỉnh Phúc Kiến. Dường như sau này những tỉnh Quảng Đông, Triết Giang, Thiểm Tây gì gì đó đều cũng thuộc về nhà họ Trịnh.

Vua Khang Hy mỉm cười nghĩ bụng:

- Đây chắc là Tiểu Quế Tử nghe lầm, nhất định là Giang Tây chứ không phải là Thiểm Tây.

Nhà Vua hai tay chấp đũa sau lưng đi lui đi tới trong thư phòng đến mấy chục lượt, ra chiều suy nghĩ.

Đột nhiên ngài dừng bước hỏi:

- Tiểu Quế Tử! Người có dám đi Vân Nam không?

Vĩ Tiểu Bảo kinh hãi vì câu hỏi bất ngờ, gã hỏi lại:

- Phải chăng Hoàng thượng phái nô tài đi thám thính Ngô Tam Quế?

Vua Khang Hy gật đầu đáp:

- Vụ này kể ra thật nguy hiểm. Nhưng người còn nhỏ tuổi, chắc Ngô Tam Quế không đề phòng cẩn mật đâu. Vả lại người có tên hảo hùm Dương Dật Chi, nhất định gã sẽ chiêu cố cho người.

Vi Tiểu Bảo tâu:

- Dại! Muôn tâu Thánh thượng. Chẳng phải nô tài lo ngại chuyện đi Vân Nam, nhưng nô tài vừa mới về cung, chưa được kề cận bên mình Thánh thượng mấy bữa, nay phải xa rời thì trong lòng không được vui thỏa.

Vua Khang Hy gật đầu đáp:

- Phải rồi! Ta cũng có ý nghĩ như vậy. Đáng tiếc là ta ở ngôi Hoàng đế, chẳng thể ra đi tùy tiện, không thì chúng ta cùng đến Vân Nam. Ta nắm râu Ngô Tam Quế, người chụp lấy hai tay hắn để hỏi xem: Con mẹ ngươi! Có chịu đầu hàng không? Như vậy há chẳng thú lắm ư?

Vi Tiểu Bảo cười tâu:

- Thế thì tuyệt diệu! Nhưng Thánh thượng không đi Vân Nam được, nô tài sẽ tới đó gạt Ngô Tam Quế lại kinh rồi Thánh thượng cùng nô tài vặn râu hắn, có thú không?

Vua Khang Hy cười ha hả phán:

- Hay lắm! Hay lắm! Nhưng ta e rằng Ngô Tam Quế là tay xảo quyệt phi thường, không chịu mắc bẫy.

Đồng nhà vua la lên:

- À phải rồi! Tiểu Quế Tử! Ta nghĩ ra được một biện pháp khiến cho hắn không nghi ngờ gì nữa.

Vi Tiểu Bảo tâu:

- Hoàng thượng thần cơ diệu toán. Mưu lược của Hoàng thượng nhất định cao thâm khôn lường!

Vua Khang Hy nói:

- Chúng ta đem Kiến Ninh công chúa gả cho con trai hắn, kết thành thông gia thì tất hắn không đề phòng gì nữa.

Vi Tiểu Bảo sững sốt:

- Gả công chúa cho gã tiểu tử Ngô ứng Hùng?...Cái đó... cái đó há chẳng là phước đức cho bọn chúng quá ư?

Nhà Vua nói:

- Công chúa là con gái của mục điểm già. Chúng ta gả y đi Vân Nam là để y phải chịu đau khổ. Sau này Ngô Tam Quế phạm tội toàn gia tru lục là giết luôn cả y nữa.

Nhà Vua nói tới đây vẫn còn hần học trong lòng.

Nguyên Vua Khang Hy rất ưa thích cô em gái, nhưng từ ngày ngài phát giác ra Thái hậu gia hại mẫu thân mình, lại khiến cho đức Vua cha buồn bực bỏ nhà đi tu, ngài oán ghét luôn cả cô em.

Vua Khang Hy nói tiếp:

- Khi đó ta khép mục điểm già vào tội dạy con không có đường lối và bức bách mẹ phải tự tử.

Vì Tiểu Bảo tâu:

- Tâu Hoàng thượng! Nô tài nghe tin động trời nói ra tất Hoàng thượng hoan hỷ phi thường.

Vua Khang Hy phán nói:

- Tin tức gì mà hay thế?

Vì Tiểu Bảo kể miệng vào bên tai nhà Vua khẽ nói:

- Mục điểm già là giả Thái hậu. Còn chân Thái hậu vẫn bình yên ở trong cung Từ Ninh.

Vua Khang Hy giật mình kinh hãi, cất tiếng run run hỏi:

- Người bảo sao? Làm gì có chuyện giả Thái hậu?

Vì Tiểu Bảo liền đem việc giả Thái hậu cầm tù chân Thái hậu rồi mạo xưng Thái hậu để hành động cực kỳ tàn ác thuật lại cho nhà Vua nghe. Đức Vua trợn mắt há miệng hồi lâu không thốt nên lời.

Sau một lúc ngài cất tiếng nói:

- Sao người... người biết chuyện này?

Vì Tiểu Bảo tâu:

- Từ ngày nô tài biết mục điểm già lòng dạ tàn độc, lúc nào cũng bồn khoăn lo ngại mục bất lương tìm cách hại Hoàng thượng, nên nô tài mua cả bọn cung nữ trong cung Từ Ninh để chúng ngấm ngấm thị, hễ thấy điều gì khác lạ là lập tức tâu trình Hoàng thượng. Vụ này chúng ta phải hạ thủ trước đi mới xong. Bữa nay nô tài vừa vào cung liền được tên cung nữ kia báo cáo chuyện tày đình.

Vua Khang Hy trán toát mồ hôi nhỏ giọt, run lên hỏi:

- Tên cung nữ đó đâu rồi?

Vi Tiểu Bảo tâu:

- Nô tài nhận thấy vụ này quan hệ rất lớn, nếu để thị lộ mồm lỗ miệng tiết lộ ra ngoài thì nguy hại vô cùng, nên nô tài thừa cơ lúc vắng người đẩy thị xuống giếng chết rồi. Thực ra trong lòng nô tài rất áy náy về hành vi vô nhân đạo đó.

Vua Khang Hy gật đầu, mặt rùng rợn vẻ an ủi, phán:

- Người làm thế là phải. Sàng mai người mò xác thị lên chôn cất cho tử tế. Đồng thời người điều tra biết rõ thân nhân thị để phủ tuất trọng hậu cho họ.

Vi Tiểu Bảo tâu:

- Dạ dạ, nô tài xin tuân lời thánh dụ và làm cho ổn thỏa.

Vua Khang Hy giục:

- Vụ này không chậm trễ được. Chúng ta phải đến cung Từ Ninh ngay.

Nhà Vua nói rồi đứng dậy với lấy hai thanh bảo kiếm treo trên tường. Ngài đưa cho Vi Tiểu Bảo một thanh và khế dặn:

- Chúng ta phải tự hành động lấy, không nên để bọn cung nữ và thái giám hay biết.

Vi Tiểu Bảo gật đầu tâu:

- Tâu Hoàng thượng! Võ công mục điểm già rất lợi hại. Khi Hoàng thượng thấy mục thì trước hết là chặt cánh tay mục đi rồi sẽ thăm vấn tình hình.

Nhà Vua gật đầu đáp:

- Phải rồi.

Vi Tiểu Bảo lại tâu:

- Hoàng thượng nên hạ dụ cho bọn thị vệ châu chực ở ngoài cung Từ Ninh để phòng ngừa chuyện bất trắc thì hô bọn chúng tiến vào tiếp viện. Nếu không thế mà mù điểm già hành hung, xảy cuộc động thủ, thì tấm thân vạn kim của Hoàng thượng... thật có điều không ổn.

Vua Khang Hy gật đầu, quyết định chủ ý:

- Nếu xảy chuyện bất trắc phải kêu bọn thị vệ vào tiếp viện thì sau khi xong việc sẽ giết chúng để bịt miệng.

Nhà Vua ra khỏi thư phòng, chỉ truyền cho tám tên thị vệ hộ giá đến cung Từ Ninh và hạ lệnh cho chúng canh gác trong vườn hoa, nếu không hô hoán thì không được vào.

Ngài cùng Vi Tiểu Bảo đi thẳng tới tẩm điện của Thái hậu. Bọn cung nữ và thái giám ở cung này lật đật cùng quỳ xuống nghênh tiếp.

Vua Khang Hy phán:

- Các người ở cả ngoài vườn hoa, không ai được vào.

Mọi người run sợ tuân chỉ lui ra.

Vi Tiểu Bảo đã biết trước giả Thái hậu phóng ra bảy chiêu Hoá cốt miên chưởng đánh tới sư phụ gã là Cửu Nạn, rồi những chưởng lực âm độc này lại đưa trở về hết cho bà phải chịu. Tuy Cửu Nạn đã dạy cách hoá giải, nhưng từ đó trở đi nếu mù sử dụng nội lực là lập tức xương cốt toàn thân phải gãy nát.

Gã bấm đốt ngón tay tính lại đến nay thì hiện giờ nội lực trong người bà dù chưa tiêu tan hết cũng chẳng còn được bao nhiêu, chắc mù không dám động thủ.

Hơn nữa gã còn nắm Ngũ long lệnh trong tay, có thể bắt giả Thái hậu phải phục tùng, nên gã rất yên tâm, chẳng lo ngại gì hết.

Còn Vua Khang Hy chỉ biết võ công của Thái hậu rất ghê gớm, công phu của ngài hoàn toàn do Thái hậu truyền thụ. Bây giờ dù có thêm Vi Tiểu Bảo, nhà Vua tính lực lượng hai người vẫn còn kém bà xa. Chỉ trông vào bên mình có kiếm mà bà tay không, lại hạ thủ một cách bất ngờ cho mù không kịp đề phòng như vụ hạ Ngao Bái năm trước, mới có cơ thủ thắng.

Nhà Vua trong lòng hồi hộp tiến vào tấm điện, bàn tay ướt đầm mồ hôi.

Vì Tiểu Bảo tự nhủ:

- Bữa nay là một cơ hội tốt cho ta lập đại công. Ta mà nhảy xổ vào mục điểm già, Hoàng thượng chỉ cho là ta liều mình vì việc quân vương, chứ có biết đâu mục phải nằm yên như con chó chết?

Gã khế râu:

- Võ công mục điểm già cực kỳ lợi hại! Hoàng thượng không nên mạo hiểm.

Vua Khang Hy gật đầu, tay nắm chặt đốc kiếm.

Nhà Vua vào tấm điện không thấy có ai. Trên giường trướng gấm buông rủ.

Bỗng nghe thanh âm Thái hậu từ trong trướng hỏi vọng ra:

- Hoàng nhi! Sao mấy bữa nay không thấy Hoàng nhi vào cung Từ Ninh? Thân thể Hoàng nhi vẫn an khang chứ?

Nguyên trước Vua Khang Hy vẫn hàng ngày vào cung Từ Ninh vấn an Thái hậu thì Vì Tiểu Bảo lập tức nhảy vào ôm lấy mục để nhà Vua cung kiếm chặt tay. Không ngờ giữa ban ngày mà Thái hậu cũng còn ngủ trên giường.

Vua Khang Hy đáp:

- Hải nhi nghe mẫu hậu thân thể khiếm an, vội đến thăm hôn.

Ngài đưa mắt ra hiệu cho Vì Tiểu Bảo rồi phán:

- Người thử vén mùng lên cho trẫm coi mẫu hậu.

Vì Tiểu Bảo dạ một tiếng, tiến vào trước giường.

Thái hậu nói:

- Đừng vén mùng! Ta sợ gió lắm.

Vua Khang Hy nghĩ bụng:

- Nếu ta không nghe lời mục cứ sai vén mùng lên thì e rằng mục sinh lòng ngờ vực và để ý phòng ngừa.

Ngài nghĩ vậy liền hỏi:

- Không hiểu Thái hậu khó ở thế nào? Đã dùng thuốc gì chưa?

Thái hậu đáp:

- Uống thuốc rồi. Quan thái y bảo ta bị cảm mạo thường thôi, không có gì đáng ngại.

Vua Khang Hy hỏi:

- Hải nhi muốn coi sắc diện Thái hậu xem hàn nhiệt thế nào?

Thái hậu thở dài đáp:

- Sắc diện ta vẫn như thường, bất tất phải coi làm chi. Hoàng nhi nên về nghỉ đi thôi.

Vua Khang Hy sinh lòng ngờ vực tự hỏi:

- Không biết mẹ muốn giở trò gì đây?

Vì Tiểu Bảo thấy trong tấm điện tối mò, liền xoay mình lại nhìn nhà Vua giơ tay ra hiệu xin cho gã vào ôm chặt lấy hai chân Thái hậu để Hoàng đế vung kiếm lên chặt

Đột nhiên nhà Vua động tâm tự hỏi:

- Nếu những tin báo của Tiểu Quế Tử đều là giả dối thì làm thế nào? Ta giết lầm người khác thì chẳng cần gì, nhưng nhất kiếm chém xuống rồi mẹ lại là chân Thái hậu chứ không phải giả mạo thì chẳng những mình là con người hồ đồ mà còn phạm tội bất hiếu.

Rồi ngài tự nhủ:

- Cho đến bây giờ, ta mới được nghe những lời tố cáo của một mình tên Tiểu Quế Tử, chứ chưa có tiếng chuông nào khác để chứng minh. Chẳng thà ta cứ để cho Thái hậu để phòng rồi sẽ hô hoán thị vệ vào bắt mẹ, chứ chẳng thể hành động lỗ mãng, vung kiếm chém bừa vào chân Thái hậu thì phải ôm hận suốt đời.

Nhà Vua nghĩ vậy liền lắc đầu, vẫy tay ra hiệu cho Vì Tiểu Bảo lui ra.

Rồi ngài nói:

- Tâu Thái hậu! Hải nhi vẫn chẳng yên tâm về bệnh tình của Thái hậu chút nào.

Đoạn rào bước đến trước giường, giơ tay vén mùng lên.

Cửa mừng vừa rẽ ra hai bên, bỗng thấy Thái hậu hốt hoảng xoay mình, quay mặt vào phía trong.

Nhưng chỉ trong thời gian nháy mắt này, nhà Vua đã trông rõ bộ mặt Thái hậu gầy nhom, mà tướng mạo khác hẳn ngày thường.

Ngài liền nói:

- Tâu Thái hậu! Đạo này lão nhân gia gầy đi rất nhiều.

Thanh âm nhà Vua đã phát run.

Thái hậu thở dài đáp:

- Từ hôm ta lên Ngũ Đài Sơn trở về, ăn không biết ngon, mỗi ngày chưa hết chén cơm. Ta soi gương cơ hồ không nhận ra được mình nữa.

Vua Khang Hy bụng bảo dạ:

- Những điều báo cáo của Vi Tiểu Bảo quả nhiên đúng sự thực chứ chẳng có chi giả dối. Mụ điểm già không ngờ ta đến đây một cách đột ngột. Mụ nằm trong mùng, yên trí chẳng ai nhìn thấy, nên lột bỏ mặt nạ không cải trang nữa. Vì thế mà mụ không chịu để ta coi rõ chân tướng. Bây giờ ta đã được nhìn tận mắt, chẳng lẽ còn lầm được sao?

Lửa giận bốc lên ngùn ngụt, nhà Vua lớn tiếng:

- Trời ơi! Thái hậu! Trong tủ kia có con chuột lớn. Các người đâu! Mau vào đánh đuổi con chuột này đi.

Nhà Vua vừa nói vừa hấp tấp lùi lại hai bước, vì ngại sợ Thái hậu thấy chân tình bại lộ mà động thủ một cách đột ngột làm khó dễ cho mình.

Vietkiem.com